

30.11.2007

Dnro 1585/4/06

Ratkaisija: Apulaisoikeusasiamies Jukka Lindstedt

Esittelijä: Oikeusasiamiehensihteeri Mikko Eteläpää

PÄÄTÖS RIKOSYLIKOMISARION MENETTELYSTÄ

1 KANTELU

Kantelija arvosteli 11.5.2006 päivätyssä viestissään rikosylikomisarion menettelyä kantelijan asiassa.

Kantelija kirjoittaa tehneensä syksyllä 2002 rikosylikomisariolle poliisilaitoksella rikosilmoituksen. Asia koski erään kuolinpesän hallinnointiin liittyviä valtakirjoja, jotka kantelijan mukaan ovat väärennetyjä.

Kantelija sai rikosylikomisariolta keväällä 2004 päätöksen, jossa todettiin kantelijan ainoastaan pyytäneen poliisin apua, koska hän ei saanut verovirastosta pyytämiään perunkirjoitus- ja perinnönjakoasiakirjoja. Kantelijan väittämän väärennysrikoksen syyteoikeus oli hänen käsityksensä mukaan vanhentunut helmi/maaliskuussa 2004, vähän ennen rikosylikomisarion asiassa tekemää päätöstä. Edelleen rikosylikomisario toteaa päätöksessään, ettei hankitun selvityksen ja todistajankuulustelujen perusteella asiassa ole syytä epäillä rikosta.

Kantelija kirjoitti asiasta lääninhallitukseen ja arvosteli muun muassa rikosylikomisarion johtopäätöstä siitä, ettei asiassa ole syytä epäillä rikosta, ja asian käsittelyn kestoa.

Lääninhallitukselle antamassaan selvityksessä rikosylikomisario kertoi, että kysymys oli siitä, että kantelija ei ollut saanut verovirastosta asiaansa liittyviä asiakirjoja. Rikosylikomisarion mukaan kysymys oli "kansalaisen oikeuksien toteutumisesta ja hänen etujensa valvomisesta". Rikosylikomisarion mukaan hänen toiminnassaan asiassa oli kysymys poliisilain 40 §:n 1 momentissa tarkoitetusta yksityiselle annettavasta virka-apusta.

Lääninhallituksen poliisiosaston vastauksen mukaan poliisilaitos ja rikosylikomisario ovat antaneet kantelijalle "kiitettävän runsaasti virka-apua asiassa, jonka hoitaminen ei kuulu poliisin keskeisiin tehtäviin. Poliisi on toiminut tässä asiassa lain ja hyvän hallintotavan mukaisesti."

Asiassa heräsi kuitenkin eräitä kysymyksiä, joista pyysin selvitystä ja sisäasiainministeriön poliisiosaston lausuntoa:

1. Miksi asia on kirjattu vasta joskus vuoden 2003 puolella, kun kantelija on ilmoittanut asiasta 18.10.2002?
2. Miksi asiassa on ollut tarve suorittaa kuulusteluja, jos kysymys on rikosylikomisarion mukaan ollut vain virka-apuasiasta eikä asiassa ollut kyse "mistään rikoksesta tai sellaisen epäilystä"?
3. Jos asiassa ei ole alunperinkään ollut kyse muusta kuin virka-avusta, miksi asiassa on 4.4.2004 tehty päätös, jonka mukaan "hankitun selvityksen perusteella asiassa ei ole syytä epäillä rikosta"?
4. Mitä johtopäätöksiä voidaan esitutkintalain 2 §:n mukaisen syytä epäillä -kynnyksen näkökulmasta tehdä siitä, että poliisin hankkimassa aineistossa on muutamia – kuten kantelijakin kirjoittaa – hänen nimissään samanaikaisesti annettuja samansisältöisiä valtakirjoja, joissa on ainakin silmämääräisesti erilaiset allekirjoitukset?
5. Onko tilanteessa ollut poliisilain mukaiset edellytykset rikosylikomisarion tarkoittaman virka-avun antamiselle? Lainkohtaa koskevassa hallituksen esityksessä HE 34/1999 todetaan muun muassa, että lisäedellytyksenä yksityiselle annettavalle virka-avulle olisi, että toimenpiteen suorittaminen edellyttää poliisivaltuuksien käyttöä ja säännöksen soveltaminen rajoittuisi vain ilmeisiin ja selviin oikeudenloukkauksiin. Käsitykseni mukaan viranomaisten toiminnan julkisuudesta annetussa laissa ja laissa verotustietojen julkisuudesta ja salassapidosta säädetään verohallinnon hallussa olevien asiakirjojen julkisuudesta ja salassapidosta. Lakeihin sisältyy myös tiedonpyytäjän mahdollisuus muutoksenhakuun, mikäli häneltä evätään hänen pyytämänsä tieto.
6. Asiakirjoista saamani käsityksen mukaan vaikutti pikemminkin siltä, että asiassa olisi aluksi tehty tavanomaisia selvityksiä sen selvittämiseksi, täyttyykö asiassa esitutkintalain 2 §:n mukainen esitutkintakynnys.

3 RATKAISU

3.1 Tapahtumatiedot

Asiakirjoista saatavien tietojen mukaan kantelija on käynyt 18.10.2002 henkilökohtaisesti rikoskomisarion luona. Kantelijan mukaan hän teki tuolloin rikosilmoituksen epäilemistään isoisänsä perinnönjaossa käytettyjen valtakirjojen väärennyksistä. Rikosylikomisarion mukaan kantelija ei tehnyt rikosilmoitusta, vaan oli käynyt keskustelemassa siitä, ettei saa verovirastosta pyytämiään perinnönjakoon liittyviä asiakirjoja. Rikosylikomisario kirjasi vuoden 2003 puolella asian ns. muuna tutkintana ja selostuksen mukaan kysymys oli nimenomaan kantelijan virka-apupyynnöstä em. asiakirjojen saamiseksi.

Rikosylikomisario hankki sittemmin perunkirjoitukseen ja perinnönjakoon liittyvät asiakirjat. Asiassa kuultiin 20.11.2003 ja 27.2.2004 kahta henkilöä todistajina. Rikosylikomisario teki 4.4.2004 asiassa esitutinnan päätöksen, jonka mukaan asiassa ei ole syytä epäillä rikosta.

Sittemmin kantelija teki asiassa rikosilmoituksen toiseen poliisilaitokseen, jossa asia päätettiin sillä perusteella, että rikos oli vanhentunut, koska väärennytyksi epäillyt valtakirjat oli päivätty 16.2.1999 ja 3.3.1999.

Kantelija kanteli rikosylikomisarion menettelystä lääninhallitukseen, kuten edellä on selostettu. Lääninhallituksen poliisiosaston vastauksen antoi 11.2.2005 lääninpoliisiylitarkastaja. Vastauksen mukaan kantelu oli kaikilta osin perusteeton ja poliisilaitos sekä rikosylikomisario olivat antaneet kantelijalle "kiitettävän runsaasti virka-apua asiassa, jonka hoitaminen ei kuulu poliisin keskeisiin tehtäviin" ja että asiassa on toimittu lain ja hyvän hallintotavan mukaisesti.

3.2

Saadut selvitykset

Rikosylikomisario

Rikosylikomisario viittaa selvityksessään jo aiemmin lääninhallitukselle 29.11.2004 antamaansa selvitykseen. Tuossa ja oikeusasiamiehelle tehtyyn kanteluun antamassaan selvityksessä hän kertoo kantelijan tulleen 18.10.2002 kertomaan ongelmastaan, että hän ei kertomansa mukaan saanut kyseessä olevaan perintöasiaan liittyviä asiakirjoja verovirastosta. Rikosylikomisario kertoo tähän todenneensa, että kantelijan oikeus asiakirjoihin on niin ilmeinen, että hänellä on varmasti oikeus saada ne. Rikosylikomisario ilmoitti kantelijalle saavansa nämä asiakirjat ja kantelija saisi niistä kopiot poliisilaitokselta. Saatuaan asiakirjat verovirastosta rikosylikomisario kertoo, että "asiakirja-aineistosta tuli selville sellainen seikka, että ennen kuin asiasta saa riittävän kokonaiskuvan, on hankittava vielä (...) jälkeen laadittu perukirja ja lisäperukirja ja perinnönjakosopimus." Edelleen rikosylikomisario kertoo suorittaneensa kaksi kuulustelua, jotta voisi saada kantelijan ymmärtämään asian perusteellisesti. Edelleen rikosylikomisario kertoo päättäneensä "kaiken varalta" ottaa arkistoon asiassa kertyneen aineiston sekä kirjanneensa asiassa ns. sekalaisilmoituksen. Rikosylikomisarion mukaan kyseessä oli poliisilain 40 §:n mukainen virka-avun antaminen yksityishenkilölle.

Rikosylikomisarion mukaan missään vaiheessa ei asiakirjojen hankkimisen yhteydessä tehty harkintaa esitutkintakynnyksen olemassaolosta.

Lääninhallituksen poliisiosasto

Lääninhallituksen poliisiosaston käsityksen mukaan asiassa on jäänyt riidanalaiseksi se, onko kantelija tehnyt asiassa rikosilmoituksen vai pyytänyt poliisilta virka-apua. Lisäksi riidanalaiseksi on lääninhallituksen mukaan jäänyt se, esittikö kantelija väärennytyksi epäilemänsä valtakirjat rikosylikomisariolle

syksyllä 2002. Lääninhallituksen mukaan rikosylikomisario ei ole pyynnöstä huolimatta antanut selvitystä tähän.

Lääninhallituksen mukaan aineistosta kokonaisuudessaan voidaan päätyä sellaiseen johtopäätökseen, että asiassa on tehty selvityksiä siitä, täyttykö asiassa esitutkintakynnys. Edelleen lausunnon antajan käsityksenä todetaan, että esitutkintakynnys on ylittynyt ja esitutkinta olisi tullut suorittaa siinä tapauksessa, että kantelija on tehnyt asiassa rikosilmoituksen. Jos taas kysymyksessä on ollut virka-avun antaminen, on asia lääninhallituksen mukaan kirjattu väärällä tavalla.

Sisäasiainministeriön poliisiosasto

Sisäasiainministeriön lausunnon mukaan asia on kirjattu virheellisesti, mikäli kyseessä on ollut virka-apuasiala ja kirjaaminen on selvästi viivästynyt. Lausunnossa todetaan, ettei juridista estettä kuulustelujen toimittamiselle virka-apuasialan yhteydessä ole, mutta tässä tapauksessa todistajien kertomuksista ei kovin hyvin ilmene, miten ne ovat edistäneet virka-avun antamista.

Lausunnon mukaan tilanteessa ei kuitenkaan ole ollut poliisilain 40 §:n soveltamisen edellytyksiä.

Sisäasiainministeriön mukaan asiassa jää lopullisesti selvittämättä, onko kantelija alun perin ottanut esille rikosepäilyn. Se arvioi kuitenkin käsillä olevan aineiston perusteella, että edellytykset esitutkinnan suorittamiselle olisivat olleet olemassa.

Lopuksi sisäasiainministeriön poliisiosasto yhtyy lääninhallituksen poliisiosaston lausunnossa esitettyyn ja toteaa, että asiassa on mitään ilmeisimmin aluksi tehty tavanomaisia selvityksiä sen selvittämiseksi, ylittyykö asiassa esitutkintalain 2 §:n tarkoittama esitutkintakynnys.

3.3

Sovellettavia säännöksiä

Esitutkinnasta ja pakkokeinoista annetun asetuksen 1 §:n mukaan kun asianomistaja tai joku muu ilmoittaa poliisille tai muulle esitutkintaviranomaiselle rikoksesta tai tapahtumasta, jota hän pitää rikoksena, ilmoitus on viipymättä kirjattava.

Esitutkintalain 2 §:n mukaan poliisin tai muun esitutkintaviranomaisen on toimitettava esitutkinta, kun sille tehdyn ilmoituksen perusteella tai muutoin on syytä epäillä, että rikos on tehty.

Esitutkintalain 6 §:n mukaan esitutkinta on toimitettava ilman aiheetonta viivytystä.

Valtion virkamieslain 14 §:n mukaan virkamiehen on suoritettava tehtävänsä asianmukaisesti ja viivytyksettä.

Poliisilain 40 §:n 1 momentin mukaan poliisin on annettava pyynnöstä muulle viranomaiselle virka-apua, jos niin erikseen säädetään. Poliisin on annettava

virka-apua myös muulle viranomaiselle laissa säädetyn valvontavelvollisuuden toteuttamiseksi. Poliisi voi antaa virka-apua myös yksityiselle, jos se on välttämätöntä tämän laillisiin oikeuksiin pääsemiseksi ja oikeuden loukkaus on ilmeinen. Pykälän 2 momentin mukaan 1 momentissa tarkoitetun virka-avun antamisen edellytyksenä on, että virka-apua pyytävää viranomaista estetään suorittamasta virkatehtäviään tai yksityistä estetään pääsemästä oikeuksiinsa ja oikeuksiin pääseminen edellyttää poliisivaltuuksien käyttöä.

Verotustietojen julkisuudesta ja salassapidosta annetun lain (VTL, 1346/1999) 1 §:n mukaan lakia sovelletaan verotusta varten verohallinnolle annettuihin ja verohallinnossa laadittuihin yksittäistä verovelvollista koskeviin asiakirjoihin (*verotusasiakirjat*) ja niihin sisältyviin tietoihin (*verotustiedot*). Lain 2 §:n mukaan verotusasiakirjoihin ja -tietoihin sovelletaan viranomaisten toiminnan julkisuudesta annetun lain (JulkL, 621/1999) ja henkilötietolain (523/1999) säännöksiä, ellei tässä tai muussa laissa toisin säädetä. Lain 3 §:n 2 momentin mukaan jokaisella on oikeus saada tieto julkisesta verohallinnon hallussa olevasta verotusasiakirjasta siten kuin JulkL:ssa säädetään, jollei tästä laista muuta johdu. Lain 4 §:n 3 momentin mukaan asianosaisen oikeudesta saada tieto salassa pidettävästä verotusasiakirjasta säädetään JulkL:ssa. Lain 19 §:n mukaan verohallinto voi salassapitovelvollisuuden estämättä antaa yksittäistapauksessa pyynnöstä verotustietoja verovelvollista koskevine tunnistetietoineen esitutkintaviranomaisille rikosten ennalta estämistä, selvittämistä sekä syytteenpanoa varten; liiketoimintakiellon määräämistä tai pidentämistä koskevaa tutkintaa ja liiketoimintakiellon noudattamisen valvontaa varten; rikoslain 2 a luvun 2 §:ssä säädetyn päiväsakon suuruuden määräämistä varten.

JulkL 14 §:n 1 momentin mukaan viranomaisen asiakirjan antamisesta päättää se viranomainen, jonka hallussa asiakirja on, jollei 15 §:n 3 momentissa tai muualla laissa toisin säädetä. JulkL 33 §:ssä säädetään muutoksenhausta laissa tarkoitettuun päätökseen.

3.4

Kannanotto

Esitutkintakynnyksen selvittämistä vai virka-apua?

Kantelijan mukaan hän teki asiassa 18.10.2002 rikosilmoituksen epäilemistään väärennyksistä. Rikosylikomisario sen sijaan kertoo, että kysymys on kaiken aikaa ollut virka-avun antamisesta kantelijalle. Virka-avun tarkoitus oli toimittaa kantelijalle perunkirjoitus- ja perinnönjakoasiakirjat, jotka olivat veroviraston hallussa ja joiden saamisessa kantelijalla oli ollut ongelmia.

Kantelijan ja rikosylikomisarion kertomusten perusteella on siten epäselvää, onko kantelija tehnyt asiassa rikosylikomisariolle rikosilmoituksen vai onko hän pyytänyt rikosylikomisariolta virka-apua kysymyksessä olevien asiakirjojen hankintaan.

Siihen, että kysymys olisi kantelijan kertomin tavoin hänen tekemästään rikosilmoituksesta viittaavat mielestäni varsin vahvasti asiassa suoritett

kuulustelut sekä asiassa rikosylikomisarion tekemä päätös siitä, että "hankitun selvityksen perusteella asiassa ei ole syytä epäillä rikosta". Voidaan kysyä, mitä tarvetta kuulusteluihin tai esitutkintapäätöksen tekemiseen asiassa on ollut, jos kysymys on ollut ainoastaan asiakirjojen hankkimista koskevan virka-apun antamisesta. Myös se, että rikosylikomisario kertoo tilanneensa lisää asiakirjoja asiakokonaisuuden selvittämiseksi, viittaavat mielestäni enemmänkin siihen, että kysymys olisi ollut rikosilmoituksen vuoksi tehtävästä esitutkintakynnyksen selvittämisestä eikä virka-avusta. Tältäkin osin voidaan kysyä, mitä tarvetta on ollut asiakokonaisuuden selvittämiseen, jos tarkoitus on vain hankkia asiakirjoja kantelijalle.

Kun tapahtumienkulkua ei käytettävissäni olevin keinoin voida kuitenkaan käsitykseni mukaan riittävällä varmuudella selvittää ja kun asia on edellä kohdassa 1 esittämäni tavoin herättänyt eräitä kysymyksiä, arvioin menettelyä sekä siltä kannalta, että kysymys olisi ollut rikosylikomisarion kertomin tavoin virka-avusta kuin siltä kannalta, että kysymys olisi kantelijan esittämin tavoin hänen tekemänsä rikosilmoituksen käsittelystä.

3.4.1

Jos kyseessä on ollut poliisilain 40 §:n mukainen virka-apu

Poliisilain 40 §:n (laki 19.1.2001/21)mukaan poliisi voi antaa yksityiselle virka-apua, jos se on välttämätöntä tämän laillisiin oikeuksiin pääsemiseksi ja oikeuden loukkaus on ilmeinen. Edellytyksenä on lisäksi, että yksityistä estetään pääsemästä oikeuksiinsa ja oikeuksiin pääseminen edellyttää poliisivaltuuksien käyttöä.

Säännöstä koskevan hallituksen esityksen (HE 34/1999 vp) mukaan säännös on sisällöltään olennaisin osin samanlainen kuin aikaisemmin voimassa ollut lähinnä tavanomaisoikeudellinen poliisin oikeus antaa virka-apua. Hallituksen esityksen mukaan tämä tavanomaisoikeudellinen toimivaltuus ilmeni epäsuorasti 1991 kumotusta ulosottolain 7 luvun 14 §:n säännöksestä.

Käsitykseni mukaan mainittu "tavanomaisoikeudellinen" virka-apun antaminen ei syrjäytä sitä, että laissa edellytetään virka-apun olevan välttämätöntä yksityisen laillisiin oikeuksiin pääsemiseksi ja että oikeuksiin pääseminen edellyttää poliisivaltuuksien käyttöä.

On kysyttävä, oliko tilanne – mikäli asiaa arvioidaan rikosylikomisarion esittämän tapahtumainkulun näkökulmasta – sellainen, että virka-apun antaminen oli välttämätöntä, jotta kantelija olisi saanut haluamansa asiakirjat haltuunsa ja että se nimenomaan edellytti poliisivaltuuksien käyttöä.

Edellä selostettujen VTL:n ja JulkL:n säännösten mukaan asiakirjojen antamisesta päättää se viranomainen, jonka hallussa asiakirja on ja päätökseen, jolla asiakirjan antaminen evätään, voi hakea muutosta valittamalla hallinto-oikeuteen. Asiakirjan saamiseksi laissa on säädetty tietyt muodot; on määrätty siitä, kuka asiassa on päätösvaltainen ja asiakirjan pyytäjän oikeusturvaa ajatellen on säädetty muutoksenhakumahdollisuudesta. VTL:ssä on lisäksi erikseen säädetty ne edellytykset, joilla esitutkintaviranomainen voi saada

salassa pidettäviä tietoja verottajalta. Ottamatta erityisesti kantaa siihen, sisältyikö kantelijalle toimitettuun aineistoon salassa pidettävää/asianosaisjulkista aineistoa, en pidä mahdollisena, että poliisin "tavanomaisoikeudellisella" virka-avulla olisi mahdollista saada poliisin haltuun sellaista aineistoa, mikäli ei olisi olemassa VTL 19 §:n mukaisia edellytyksiä. En sen vuoksi pidä mahdollisena, että poliisi voisi ylipäätään antaa virka-apua kysymyksessä olevassa tilanteessa. Käsitykseni mukaan poliisilla olisi enimmillään tällaisessa tilanteessa mahdollisuus osoittaa henkilö pyytämään asiakirjoja ja tarvittaessa päätös asiasta siltä viranomaiselta, jonka hallussa asiakirjat ovat.

Edellä kerrotuilla perusteilla asiassa ei mielestäni ole ollut poliisilain 40 §:ssä tarkoitetun yksityiselle annettavan virka-avun edellytyksiä.

3.4.2

Jos kysymys on ollut kantelijan tekemästä rikosilmoituksesta

Mikäli kysymys on ollut rikosilmoituksesta ja sen johdosta tehtävistä toimenpiteistä, totean, että ilmoitusta ei ole kirjattu viipymättä. Ilmoitus on kantelijan mukaan tehty 18.10.2002, mutta kirjaus on tapahtunut vasta vuoden 2003 puolella. Laillisuusvalvonnassa on vakiintuneesti edellytetty, että kirjaaminen ei saa viipyä montakaan päivää; ainakin arkipäivänä virka-aikana tehty ilmoitus tulisi tavallisesti kirjata samana päivänä. Nyt kirjaus on viipynyt kuukausia.

Esitutkinta on yleensä tuloksekkainta silloin, kun se voidaan toimittaa mahdollisimman pian rikoksen tapahduttua. Esitutinnan joutuisuudella on luonnollisesti suuri merkitys rikoksen uhrin kannalta. Esitutinnan toimittaminen ilman aiheutonta viivytystä on tärkeää myös syylliseksi epäillyn kannalta, jotta hän ei joudu olemaan kauempaa kuin välttämätöntä rikoksesta epäillyn asemassa. Ylipäätään asianmukainen esitutkinta ja sen viivytyksetön toimittaminen on tärkeää koko rikosoikeudellisen järjestelmän toimivuuden ja uskottavuuden kannalta.

Esitutinnan hyväksyttävä kesto riippuu kussakin yksittäistapauksessa tutkittavana olevan asian erityispiirteistä kuten sen laadusta ja laajuudesta. Luonnollisesti myös käytettävissä olevat resurssit vaikuttavat esitutinnan keston. Poliisi joutuu asettamaan tehtäviään kiireellisyysjärjestykseen, minkä johdosta vähemmän kiireelliseksi arvioidut esitutkinnot joutuvat odottamaan vuoroaan. Selvää kuitenkin on, että poliisin tulee toimittaa esitutkinta ennen syyteoikeuden vanhentumista siten, että syyteharkintaan jää kohtuullinen aika. Samoin sen selvittämisen, onko asiassa esitutinnan edellytyksiä, tulee tapahtua niin joutuisasti, ettei syyteoikeus, jota asianomistaja haluaa mahdollisesti käyttää, vanhene. Tässä tapauksessa rikosylikomisarion päätös, jossa hän arvioi asiaa myös siltä kannalta, olisiko asiassa syytä epäillä rikosta, on tehty 4.4.2004, kun taas väärennetyksi epäillyt valtakirjat on niiden päiväyksien mukaan annettu 16.2.1999–3.3.1999. Kun väärennyksen syyteoikeus vanhenee rikoslain 33 luvun 1 §:n ja rikoslain 8 luvun 1 §:n perusteella viidessä vuodessa, on mahdollista, että päätös on tehty sen jälkeen, kun väitetyn rikoksen syyteoikeus oli vanhentunut.

Saaduissa lausunnoissa on arvioitu, että asiassa olisi ollut esitutinnan edellytykset. Voin yhtyä tähän näkemykseen. Esitutkintakynnyksen arvioiminen muun muassa sovellettavien säännösten tulkinnanvaraisuuden vuoksi antaa soveltajalleen kuitenkin varsin paljon harkintavaltaa. Asia ei tältä osin anna siten aiheutta toimenpiteisiin.

3.5

Yhteenveto

Olen edellä todennut, että käytettävissäni olevin keinoin ei ole riittävällä varmuudella ratkaistavissa, mikä asiassa on ollut tapahtumienkulku. Sen vuoksi olen edellä arvioinut rikosylikomisarion menettelyä molempien, sekä kantelijan esittämän että rikosylikomisarion esittämän tapahtumainkulun näkökulmasta.

Mikäli kysymys on ollut rikosylikomisarion esittämän mukaisesti hänen yksityiselle antamastaan virka-avusta, ei asiassa ole edellä kohdassa 3.4.1 esitetyin tavoin ollut olemassa yksityiselle annettavan virka-avun edellytyksiä.

Mikäli asiaa taas arvioidaan mahdollisesti tehdyn rikosilmoituksen ja sen johdosta tehtyjen toimenpiteiden kannalta, on asian kirjaaminen viivästynyt ja esitutkintakynnyksen selvittäminen on kestänyt niin kauan, että sen aikana väitetyn rikoksen syyteoikeus oli vanhentunut.

4

TOIMENPITEET

Saatan edellä kohdassa 3.4 ja 3.5 esittämäni käsityksen rikosylikomisarion menettelystä hänen tietoonsa. Tässä tarkoituksessa lähetän hänelle jäljennöksen tästä päätöksestäni.

- - -